

Anatomia humana

UNA BONA NOTÍCIA VACUNAL

Jorge Bello

Bona notícia: el Ministeri de Sanitat acaba d'anunciar que la vacuna contra el pneumococ estarà disponible, gratis, per a cada bebè d'Espanya, a partir del 2016. Gràcies! Feia més de deu anys que esperàvem aquesta notícia. Però fa oloretta.

Aquesta vacuna ofereix una protecció efectiva contra les infeccions provocades pel bacteri pneumococ, en especial la meningitis per pneumococ, la malaltia invasiva per pneumococ i la pneumònia per pneumococ. També ofereix protecció contra algunes formes d'otitis i de sinusitis.

Els consellers de sanitat de les Comunitats Autònomes, reunits el passat 14 de gener al Consell Interterritorial del Sistema Nacional de Salut, al Ministeri de Sanitat, van acordar d'incorporar la vacuna contra el pneumococ al Calendari comú de vacunes infantils, van acordar de finançar-la, i van acordar que la vacunació es faria efectiva durant els transcurso de 2016.

Aquest Calendari comú es una mena de mínim de vacunes que hauria de rebre tot bebè que sigui a Espanya, i gratis. El calendari de vacunes infantils de les Comunitats coin-

cideix amb aquest Calendari comú, però pot afegir alguna vacuna segons la necessitat en salut de la Comunitat, o pot canviar l'edat d'administració d'una vacuna, també d'acord a la necessitat.

Segons aquest Calendari comú, la vacuna contra el pneumococ s'haurà d'aplicar als 2, 4 i 12 mesos d'edat. Aquesta pauta segueix la recomanació de l'Associació Espanyola de Pediatria (aeped.es) i és igual a la pauta que s'aplica a França i al Regne

Durant el temps en què van administrar gratis la vacuna, la ciència va observar una disminució considerable del nombre de casos d'infecció greu per pneumococ.

Unj.

És una bona notícia perquè les vacunes són més que necessàries, són imprescindibles per a la bona salut infantil i, en conseqüència, de la comunitat. Són prou segures i eficaces, i ara la vacunació gratuïta contra les infeccions greus que pot provocar el pneumococ és una notícia benvinguda. Però dic que fa oloretta perquè tenim l'antecedent, vergonyós, de Madrid.

❖ **LA COMUNITAT DE MADRID**, en 2006, va començar la vacunació gratuïta i massiva contra el pneumococ,

tot i que aquell any l'esmentat Consell Interterritorial recomanava de vacunar només a un reduït col·lectiu de fiets en risc. La popular Esperanza Aguirre i Gil de Biedma, comtessa de Bornos i *grande* de España, era llavors la presidenta de la Comunitat.

La gratuïtat de la vacuna la van anunciar amb bombo i platerets, i

molts van omplir-se la boca amb paraules grandiloqüents, i van parlar de bebès superprotegits.

Però la generositat popular a Madrid va durar poc: al juliol de 2012, la mateixa Esperanza Aguirre, que continuava com a presidenta de la Comunitat però que hi renunciaria el mes següent, li va treure a la vacuna

la condició de gratis, i d'ençà de llavors «qui la vulgui que la pagui», i costa 76,34 euros cada dosi. Qui va dir que si després diu que no, i se'n va tan tranquil·la.

Durant el temps en què van administrar gratis la vacuna, la ciència va poder observar una disminució considerable del nombre de casos d'infecció greu per pneumococ. Però

d'ençà de 2012 s'observa que un 30% del bebès de la Comunitat de Madrid ja no estan protegits contra el pneumococ.

❖ **AQUEST ANTECEDENT** demostra que les vacunes infantils, de les quals depèn una bona part de la salut infantil, també és matèria per a la manobra política, oportunista.

Ara, en 2015, fan promesa que la vacuna contra el pneumococ serà gratis a partir del 2016. Hem d'observar que 2015 és any electoral, i que els càrrecs que ara prometen la vacuna gratis ja no seran al càrrec quan aquesta promesa hagi de fer-se realitat.

Prou sabem com és de fàcil prometre allò que un altre hauria de complir, si ho vol. I prou sabem que hi ha hagut promeses electorals que van quedar en un no res.

belo.cat / jordibello@gmail.com

Es racó d'en Cambreta

LA PEDRA DE TOC

Gustau Juan Benezam

El professor de ciències polítiques Joan Subirats encetava el 2015 al diari «El Periódico» amb un comentari intitulat «La democràcia com a problema», on tot recollint una idea expressada el 2011 per Danik Rodri que globalització econòmica, sobirania nacional i democràcia no es poden tenir al mateix temps, afirmava: «El mercat necessita l'Estat constantment, sobretot per la seva legitimitat democràtica, que li permet prendre decisions en nom de tots» i acabava: «El problema és que, a vegades, a aquest organisme legitimador se li ocorren coses estranyes. Llavors la democràcia és el problema» A quatre setmanes de les eleccions de Grècia, el professor Subirats es referia, evidentment, a allò que passa o pot passar, quan el cos ciutadà elegix una opció política que no con-

sona prou amb allò que volen -mansen- els mercats o els poders fàctics, que vénen a ésser la mateixa cosa.

Fora del món occidental, molt estrictament entès -Europa i Nord-Amèrica- sabem què va passar, per exemple a Algèria el 1991, quan, a la primera volta d'unes eleccions democràtiques, al cos ciutadà se li va ocórrer l'estranya cosa de votar un partit islamista, el FIS, poc lleial amb els principis que regeixen el nostre món. Llavors els poders fàctics van fer una manganya legal per anul·lar aquelles eleccions i tot el corollari que va venir després, que ara no fa al cas.

❖ **DIA 25 DEL MES PASSAT** es van celebrar, finalment, eleccions generals a Grècia (açò ja és Europa), amb els resultats coneguts: els grecs es van manifestar per opcions diverses, unes amb àmplia experiència de govern i també de corrupció; però molts dels seus ciutadans van tenir l'estranya ocurrencia de votar agrupacions polítiques amb programes que consonen poc amb els interessos dels mercats,

Tal vegada ens haurem de demanar si la democràcia és, també, una utopia, una il·lusió impossible, que no se la creuen realment ni aquells que ens la pregonen i se n'omplen la boca ?

sobretot Syriza, que ha aconseguit, així, encapçalar el govern. Per als mercats la corrupció és bona de pair; més fàcil encara de pair són les necessitats no cobertes d'alguns milions de ciutadans, sempre que, globalment, hi hagi a la societat prou poder adquisitiu per fer funcionar l'economia, independentment de com es reparteixi.

Que la democràcia, si no és el millor règim polític possible, com a mínim és el més poc dolent, és ja una espècie de tòpic, de mantra, a la nostra societat, «el govern del poble, pel poble i per al poble», com ho definia Abraham Lincoln, el president americà que va donar la llibertat als negres.

En aquest sentit, potser que 2015

en sigui la pedra de toc: acceptaran els mercats resultats electorals que no els siguin absolutament fidels, els de Grècia, per posar el cas més recent?

Després dels discursos catastrofistes que sentim, si no volem votar només allò que ens diuen que és estrictament possible, haurem de triar entre democràcia i mercats? Tal vegada ens haurem de demanar si la democràcia és, també, una utopia, una il·lusió impossible, que no se la creuen realment ni aquells que ens la pregonen i se n'omplen la boca?

❖ **SI FOS AIXÍ**, que a les nostres institucions no hi ha altres polítiques possibles, si realment no podem canviar res amb el nostre vot, seria, fins i tot, raonable demanar-se quina diferència hi ha entre les nostres eleccions i les eleccions de regidors del *Movimiento* del franquisme.

Ja seria bo que ho sabéssim, en guany que ens convocaran a elegir els qui han de gestionar la major part de les nostres institucions, tret, evidentment, de les europees.